అనివార్యం?

ఎడంచేతి చూపుడు వేలికి కట్టుకున్న గుడ్డపీలికని సరి చేసుకున్నాడు రాజు. కత్తెర గాయం సన్నగా సలుపుతోంది.

టైమ్ చూశాడు. తొమ్మిదిన్నరయింది.

షాపులో అందరూ బట్టల తానుల్ని సర్దుతున్నారు.

షాపు మూసే టైమయింది. సేట్ నోట్లకట్టల్ని లెక్కపెట్టుకుంటున్నాడు. ఒకరిద్దరు కష్టమర్లు బేరం పూర్తిచేసుకున్నారు. సేల్స్‌మెన్ ఒక్కొక్కరే కదిలి పై అంతస్తుకి వెళ్తున్నారు.

ఇవ్వాళ జీతాల బట్వాడా. మొదటి అంతస్థులో సేట్ బావమరిది ఇస్తాడు.

రాజు-బాగ్‌లో బట్టల్ని వుంచి తన ముందున్న దంపతులకి ఇచ్చాడు. 'కొంచెం ఆలశ్యమైనా చివరికి మంచి చీర దొరికిందండీ' అంటూ మురిసిపోతోంది భార్య. 'ధర కూడా మంచిగానే వుందిలే పద' అంటూ బయటికి దారితీశాడు భర్త.

కౌంటర్‌లో చీరలూ, ఇతర తానులూ షోకేస్‌లో సర్ది, తానూ కదిలాడు రాజు.

మొదటి అంతస్థు రద్దీగావుంది. జీతం తీసుకుని కిందికొస్తున్నారు ఒక్కొక్కరే. మెట్లమీద ఎదురైంది మాధవి. హేండ్‌బాగ్‌ని భుజానికి వేసుకుంటూ రాజుని ఉద్దేశించి 'గుడ్‌లక్' అంది. ఆగకుండా సాగిపోయింది. సన్నగా నవ్వుతోంది. అవును. ఆ పిల్ల విష్‌లోనూ, నవ్వులోనూ వ్యంగ్యంవుంది. అది రాజు కొక్కడికే తెలుసు. మాధవి తన పక్కకౌంటర్లో మ్యాచింగ్ బ్లౌజ్‌పీస్‌లు చూస్తుంటుంది మరి. తమకష్టసుఖాల్ని- అడపాదడపా... ఖాళీగా వున్నప్పుడు కలబోసుకుంటూ వుంటారు.

పైకివెళ్లి సేట్ బావమరిదికి కనబడేటట్లు ముందుకు వెళ్లాడు. 'నువ్వెందు' అన్నాడాయన. దబ్బపండు ఛాయలో, రిమ్‌లెస్ జోడుతో, తెల్లటిబట్టల్లో అందంగా, ఆరోగ్యంగా, ఆనందంగా వుంటాడు ఆయన.

తాగుతున్న యాపిల్ జ్యూస్‌ల మహత్యం అనిపించింది రాజుకు. అతనికి మనసులో అప్పటికేమో పొడిపొడిగా ఉన్న అనుమానం ముద్దముద్దగా మారుతోంది. మనస్సుకు బెజ్జం పడినట్లు-కోపం తొంగిచూస్తోంది. కారణం అతనికి తెలుసు. ఈ నెలలో మూడురోజులు షాపుకు లేటుగా వచ్చాడు. మూడు రోజులు లేటైతే ఒక రోజు జీతం తగ్గిస్తాడు సేట్. ఇది రూలు. ఈ రూలుని అమలు చేసేటప్పుడు విడిగా చిన్న ఉపన్యాసం ఇస్తాడు సేట్ బావమరిది. అందుకే అతనిప్పుడు రాజుని 'నువ్వెందు' అని ఆపింది.

స్టూలు మీద కూర్చున్నాడు రాజు. అతని మనసు పరిపరి విధాల పోతోంది.

మొదటిసారి లేటైన రోజున తను పడిన అవస్థంతా గుర్తుకొచ్చింది. ఆవేళ పధ్నాలుగో తారీకు. బస్ పాస్ కొనుక్కొని షాపుకు రావాలని బయలుదేరితే కోటీ చేరే దారిలోనే బస్ చెడిపోయింది. అక్కణ్నుంచి బస్‌లు మారుతూ గమ్యం చేరుకొనేసరికి పుణ్యకాలం కాస్తా మించిపోయింది.

రెండోసారి...

ఆరోజు ఉదయం నుంచే జోరున వర్షం ప్రారంభమైంది. హడావిడిగా బయలుదేరి గుమ్మం దాటబోతుంటే... ఎదురుగా నీళ్ళబిందెతో లోపలికొస్తున్న కమలని ఢీకొన్నాడు. బిందెతో సహా కుప్పగా కూలిపోయింది కమల. బిందె సొట్టపడింది. కమలకి గట్టి దెబ్బే తగిలింది. కొద్దిసేపు ఈ సంభవంతో ఆలస్యమైంది.

మూడోసారి... చాదర్‌ఘాట్ అవతల ఏదో పార్టీ కార్యకర్తలు 'రాస్తారోకో' నిర్వహిస్తుంటే లేటైంది బస్‌కి.

అయినా ...కారణాలు గట్రా సేట్‌కి అక్కర్లేదు. 'లేటుగా వచ్చావా లేదా'

బస్. అంతే. లేటుగా వచ్చావు. కనుక ఫలితం అనుభవించు!

రాజుకి నవ్వొచ్చింది. తన బాల్యం గుర్తుకొచ్చింది.

ఐదో తరగతిలో తమకు మాధవపెద్ది వెంకటేశ్వర్లు గారు టీచరు. ఆయన - క్లాసులో పిల్లల్ని అందర్నీ ఇంటిపేర్లతో పిలవడం అలవాటు. నెలలో మూడు సార్లు స్కూలుకు లేటుగా వస్తే ఆ విద్యార్థి గ్రౌండ్‌లో ఉన్న తాటి చెట్టు క్రింద ఒంటికాలిమీద గంటసేపు నిలబడాలి. ఇదీ ఆయన నియమం. ఒకసారి చిమటావారబ్బాయి మాధవ మూడోసారి లేటుగా వచ్చాడు. ఆయన బెత్తం పుచ్చుకొని రూమ్‌లో పచార్లు చేస్తూ, "ఏరా చిమటా. తాటిచెట్టు తెలుసా?' అని ప్రశ్న వేశాడు. మాధవ అసలే కంగారులో వున్నాడు. పైగా భయం. వణికిపోతూ గుమ్మంలోవాడు గుమ్మంలోనే ఒకటి చేసేశాడు. మాస్టారుతోపాటు అందరమూ నవ్వేశాం. కానీ, ఆ తర్వాత జాలేసింది. క్రమ శిక్షణకు మారుపేరయినా మా వెంకటేశ్వర్లు మాస్టారిది వెన్న వంటి మనస్సు. "పోరా - వెధవా. ఇంటికిపో... కొట్టనులే. పోయి నెక్స్ట్ పిరియడ్‌కి రా..." అని పంపించేశారు.

సేట్‌కి అట్టాంటి దయాదాక్షిణ్యాలేమీ లేవు. ఓ నెల్లో మాధవికి కోత, మరోనెల్లో రామానుజంకి కోత.

రామానుజమంటే... సేట్ షాపు ప్రారంభించినప్పుడు చేరి ఇరవైమూడేళ్లుగా వుంటున్న సీనియర్‌మోస్ట్ సేల్స్‌మాన్. అప్పుడు ఒక రూమ్‌లో ప్రారంభించిన బట్టల కొట్టు అది. ఇవ్వాళ ఇది... నూట అరవై మంది సేల్స్‌మెన్ పని చేస్తున్న వస్త్ర ప్రపంచం!

"రాజూ..." పిల్చేడు, సేట్ బావమరిది. అయనపేరు కమలేష్.

ఉలిక్కిపడి ప్రస్తుతంలోకి వచ్చాడు, రాజు. జీతం అందుకున్నాడు. పక్కకి వచ్చి లెక్క పెట్టుకున్నాడు. ఎనిమిది వందలా డెబ్బయి రూపాయలు. ఒకరోజు వేతనం కట్!

కమలేష్ అన్నాడు, "రాజూ... ప్రతినెలా నీ హాజరు పట్టీలో ఒకటి రెండు లేట్ మార్కులుంటున్నై. నేను మంచివాణ్ణి కనుక ఓపిగ్గా చూస్తున్నాను. నువ్ చాలా మారాలి. ఓ.కె. నువ్వెళ్లు"

ముల్లుగుచ్చుకుంది రాజుకు. నెమ్మదిగా బయటికి వచ్చాడు. ఈ ఆలోచనతోనే బస్‌స్టాప్ దాకా నడిచాడు. నిలబడ్డాడు షాప్‌లన్నీ సీరియల్ లైట్లతో దేదీప్యమానంగా వెలుగుతున్నై. గుమాస్తా గాళ్లంతా బయట పడుతున్నారు. తను ఇక్కణ్ణుంచీ బస్ పట్టుకొని కోఠీ చేరాలి. అక్కణ్ణుంచీ వేరే బస్‌లో టెలిఫోన్ కాలనీ చేరుకోవాలి. పది కావస్తోంది. కమల తన కోసం చూస్తూ వుంటుంది. రోజూ ఇంతే. గూటికి చేరే సరికీ పదకొండు. ఉదయం ఎనిమిదిన్నరకి షాపు గుమ్మంముందు వుండాలి. రాత్రి తొమ్మిదిన్నరదాకా డ్యూటీ, మధ్యాహ్నం అర్థగంట... లంచ్ అవర్!

నవ్వుకున్నాడు రాజు. ఆవర్ అని పిలుస్తూ... అర్థగంట విరామమేమిటో! ఆ అర్థగంటలోనూ తను బాక్స్‌లో తెచ్చుకున్న మజ్జిగన్నం తినేది... పదినిమిషాలే. మరో పదినిమిషాల్లోనే తను మళ్లీ కౌంటర్లోకొచ్చేస్తాడు. కానీ, లేట్‌మార్కు వేసేటప్పుడు ఈ సమయాలకేమీ ముదరా దొరకదు. అయినా, తను అందరిలా ఖారాఖండీగా అర్థగంట విరామాన్ని వాడుకోడు. ఇతరులతో చెప్పుకోవలసిన విషయాలుగానీ, ఇతరునుంచీ వినాల్సిన విషయాలుగానీ ఏవీ కనపడవు తనకు... ఆ అర్థగంట విరామంలో.

బస్ వచ్చింది. ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

– రాజు ఇంటికి చేరే సరికీ, మిషన్‌మీద ఏదో కుట్టబోతోంది.. కమల. అతన్ని చూసి ఆ ప్రయత్నం ఆపేసింది. అంతలోనే అతనన్నాడు "రాత్రుళ్లు మిషన్ పట్టుకోవద్దన్నానుగా" అని. అతని స్వరంలో మార్దవమే ఎక్కువగా ధ్వనించింది. "లేదులెండి" అని, చిరునవ్వుతో "మీరు స్నానం చెయ్యండి" అని కిరోసిన్ స్టౌమీద కాగివున్న అల్యూమినియం గిన్నెని పాతగుడ్డతో పట్టుకుని దొడ్లోకి నడిచింది కమల.

రాజు ఆమె వెంటే నడిచాడు.

రాజు స్నానం అయింది. ఈలోగా భోజనం ఏర్పాట్లు చేసింది కమల. ఇద్దరూ కూర్చున్నారు. అన్నంతింటుండగా చెప్పింది, కమల. "అత్తయ్య ఉత్తరం రాసింది. వారం నుంచీ జెరంట. దగ్గు తగ్గడంలేదుట. లతకి నాలుగోనెలట. సుధాకర్ సంగతేమీ తెలీలేదుట. చిన్నా, కళ్యాణీ బాగానే వున్నార్ట".

మధ్యమధ్యలో ఊ కొట్టూ విన్నాడు రాజు. మొన్ననే అతికష్టంమీద మూడు వందలు పంపింది, కమల. దగ్గు, జెరం తగ్గటంలేదంటే... రాజుకి భయమేసింది. టీబీ.తో పోయిన తండ్రి గుర్తుకొచ్చాడు. 'అమ్మక్కూడా అలాంటిదేమైనా...?' ఆలోచించలేక పోయాడు. లతకి నాలుగో నెల అంటే... ఆ తర్వాత చాలా ఖర్చులు వస్తాయి. సుధాకర్ సంగతిఏమీ తెలీదు... ఎక్కడికి వెళ్లాడో? ఏం చేస్తున్నాడో?

రాజుకి తమ్ముడు గుర్తుకొచ్చాడు. కాలేజీలో చేర్పించలేనన్నదని అమ్మమీద అలిగి ఇంట్లోనుంచీ వెళ్లిపోయాడు. ఇప్పటికప్పుడే మూణ్ణెల్లు దాటింది.

ఎంతగా వాళ్ల బాధ్యతని తాను తీసుకోవాలనుకున్నా, తమ పరిస్థితి అంతమాత్రంగానే వుంది. తనకు వచ్చేది తొమ్మిదివందల జీతం. దాన్లో ముందు నూటయాభై బస్ పాస్‌కి పెట్టాలి. ఇంటి అద్దె మూడు వందలు. అదీ ఈ పేటలో, ఈ ఇంట్లో కనుక. రెండు గదులు. పైన పెంకులు సూర్యచంద్రులకి జల్లెడలా నిలుస్తున్నై. అంతే. పెరట్లో చుట్టు తిరిగి ఇంటి వాళ్ల దొడ్లోనుంచీ తెచ్చుకోవాలి... నీళ్ళు.

నిజానికి తమ ఇద్దరి పొట్టలూ గడవడానికి... ఆ జీతం రాళ్లు ఏపాటివి? నగర జీవనంలోని ఏ ఆ కర్షణకీ లోనుకాకపోయినా, చేతికీ నోటికీ చాలవు. అందుకనే పేణ్ణీళ్లకి తోడు చన్నీళ్లలా... కమల కుట్టుమిషన్ పెట్టుకుంది. అబ్బనాకారి ఆరోగ్యం ఆమెది. అయినా, తనను ఒప్పించి పాతమిషన్‌తీసుకుంది. అదీ వాయిదాల్లో డబ్బు ఇచ్చేటట్లు. ఆ అప్పు తీర్చిన తర్వాత గడించిన నాలుగురాళ్లే... మొన్న అమ్మకి

పంపిన మూడు వందలు.

ఆలోచనతోనే అన్నం అయిందనిపించాడు, రాజు.

కాంపౌండ్‌లోకి నడిచాడు. దూరంగా రోడ్డుమీద లారీలు పోతున్న శబ్దం వినిపించింది.

ఇంటిముందు వైరు మంచం వాల్చుకొని పడుకున్నాడు రాజు. కమల ఇల్లు సర్దుకుంటోంది. రాజు మనస్సును ఆలోచనలు వెంటాడుతూనే వున్నై. పల్లెలో.. చిన్నా వ్యవసాయానికి తీసుకున్న కౌలు మీద రాబడి వాళ్లకే అంతంతగా సరిపోతుంది. ఇక్కడి తన పరిస్థితి... గొర్రెతోక చందంగా వుంది.

తన తలపుల్లో తానే మెదిలాడు. పదేళ్ల క్రితం నగరానికి వచ్చాడు తను. పదో తరగతి అయిన వాడికి ఉద్యోగాలేం ఉరుక్కుంటూ వస్తాయి? పేపర్ బాయ్‌గా చేశాడు. రెండు పూటలా కడుపు నిండలేదు. కొరియర్స్‌లో డెలివరీ బాయ్‌గా చేరాడు. బస్‌పాస్ ఇచ్చారు వాళ్ళు. కానీ, ఆ తిరుగుడూ, ఉత్తరభారతం వాడి హిందీ తిట్లూ... తనకు పడలేదు. సాయంత్రం పూట తన చేతికి ఇచ్చిన ఉత్తరాన్నో, పార్సెల్‌నో ఆ ఉదయమే ఎందుకు డెలివరీ చేయలేదని అడ్డు గోలుగా అడిగేవాడు, ఆ యజమాని. ఆ తర్వాత ఏదో కంపెనీలో సెక్యూరిటీగార్డ్‌గా చేరాడు. అక్కడ రాత్రిడ్యూటీలు. పెళ్లయిన వాడికి పగలూ, తనకు రాత్రి కేటాయించారు. రెండో నెలలోనే తనకు ఆరోగ్యం చెడింది. కారణం తను ఎంతగా ప్రయత్నించినా పగలు తగినంత నిద్రపోలేకపోవడమే. అది మానేసిన తర్వాతే, ఈ వస్త్రప్రపంచంలో చేరింది.

పల్లెలో వుండగా... నగరజీవనాన్ని గురించి తనుకన్న కలలేవీ ధాన్యపు పురులో, బంగారు మొహరీల సంచులో.. కాలేదు. అయితే, తన వారికి తనను గురించి మాత్రం దొడ్డ ఆశలే వుండేవి.

సీతాకోక చిలుక వెంట పరిగెత్తే పిల్లలా, అమ్మ తన పెళ్లి ప్రసక్తి వెనుక పరిగెత్తసాగింది. దబ్బు లేక ఎండిపోతున్న తన ఊహల్ని- మామయ్య ముందు

కూడా వాస్తవాల ఏకుల బుట్టలా పరచాడు. అయినా, ఆయనా, అమ్మా తనని ఊపిరి సలుపనీయలేదు. వీళ్లకి తోడు కమల కూడా, మేనమామ కూతురుగా... తనమీద ఆమెకున్న అధికారాన్ని చెప్పీ చెప్పకుండా చెప్పింది. పెళ్లి జరిగింది!

పల్లెలో బక్కరైతు కూతురు... నగరంలో బట్టలకొట్టు గుమాస్తా భార్య అయింది. కమలతో కాపురం పెట్టాడు తను. జంట బతుకు సమస్య కొద్దికొద్దిగా అర్థమౌతూ వచ్చింది, ఇద్దరికీ. కొత్త అవసరాలూ తెలిసివచ్చినై.

తమ ఆర్థిక పురోగమానికి... ఏ చక్రాన్ని ఆధారం చేసుకున్నా.. ఊసుల్లో, ఊహల్లో ఎంతెంత దూరం పరిగెత్తగలిగినా.... వాస్తవపు గొంగళి అంగుళం కూడా కదలదనేది... సత్యవాక్కులా చల్లగా తగిలేది. అంకెల్ని ఎటువేసి, ఏ వైపు కూడినా, దేన్నుంచీ దేన్ని తీసివేసినా... చివరికి, 'ఋణ' ధృవం బరువు అధికమనే తెలిసివచ్చింది.

కమలకూ తనకూ మధ్య... చిరు కోపాలు, చిన్న చిన్న వాగ్వాదాలూ చాలా సార్లు వస్తూ వుండేవి.

ఎన్ని ఆదివారాలు... పగటివేళలు గడపదాటలేక ఆలోచనల చిరు తిండి తింటూ గడిపినా.. తన జీతం.. కనీసావసరాల ఖర్చుల్ని సమానం చేయలేదని తేలిపోయింది.

అలాగని, తాము పెద్దగా ఆశాభంగం పొందిందీ లేదు. తమ వ్యాకులత అంతా... పల్లెలో వున్న తమవారిగురించే. ఈ కోరికనుంచి జనించిన ఆలోచనే కుట్టుమిషన్. కమల ధైర్యంగా ఆచరణలో పెట్టింది. 'ఆరోగ్యం జాగ్రత్త' అనే ఒక్క సూచనా మాత్రం ఆమెకు తాను పాటికి పదిసార్లు చేస్తూవున్నాడు.

కమల వచ్చి మంచంమీద కూర్చుంది. "ఏవిటి బావా, ఆలోచిస్తున్నావ్?" అడిగింది. ఆమె రాజుని ఇప్పుడూ బావా అనే సంబోధిస్తుంది.

రాజు ఆమెకేసి చూశాడు. విరిసిన సంపెంగలావుంది. పచ్చని మొహం

మధ్య స్వచ్ఛమైన మనోజ్ఞమైన నేత్రాలు... చుక్కపూలలా మెరుస్తున్నై.

'ఊఁ' అన్నది మళ్లీ, సర్దుకొని కూర్చుంది, వెనక్కి.

ఊపిరి తెచ్చుకుని అన్నాడు రాజు, "జీతంలో ముప్పై రూపాయలు తగ్గినై.. ఈ నెల. అమ్మావాళ్ల సంగతీ ఆలోచించాలి"

"ఫర్వాలేదు. కానియ్. చూద్దాం" అని "చలిగాలిగా వుంది. లోపలికి పోదాం" అంటూలేచింది. రాజూ లేచాడు.

... తెల్లవారింది. ఆ వేళ ఆదివారం. రాజుకు సెలవు రోజు.

పది దాటింది. స్నానాలయినై. రాజుకు దగ్గరగా కూర్చుని కూర తరుగుతోంది కమల. అదిగో అప్పుడు వచ్చాడు సుధాకర్.

పరామర్శలు అయినై. తమ్ముడిమీద కోపగించుకున్నాడు రాజు. మధ్య మధ్య కమలే కల్పించుకుని, వాతావరణాన్ని కాపాడుతూ వచ్చింది. సుధాకర్ చాలా కటువుగా తెగేసి చెప్పేశాడు, "నేనా ఊళ్లో ఉండి ప్రయోజనం లేదు. వాళ్ళూ వీళ్లూ కష్టపడుతున్నారని ఏ బాధ్యతనీ నెత్తినేసుకోలేను. నా దారి నేను చూసుకోవాలనే వచ్చేశాను. ఈ మూణ్ణెల్లలోను... ఇదుగో, ఈ ఉద్యోగంలో కుదురుకున్నాను. జమాను ఉద్యోగమని నాకేమీ నామోషి లేదు. వచ్చే ఆరొందల్లో నాపొట్ట నేను పోషించుకోగలను."

తమ్ముడి అనుభవ రాహిత్యానికి నవ్వొచ్చింది రాజుకు. తానూ మొదట్లో ఇట్లాగే అనుకున్నాడు. వచ్చే ఆరువందల్లో అద్దె భరించాలి. బస్ ఛార్జీలు. ప్లేట్ మీల్స్‌తో గడిపినా... కొన్ని రాత్రులు నీళ్ళుతాగి కడుపులో కాళ్లెట్టుకోవాల్సిందే! టీ నీళ్లకు కూడా వెనకా ముందు చూసుకోవాలి.

- ముగ్గురూ భోంచేశారు.

అప్పుడన్నాడు సుధాకర్, "మీకు ఇబ్బంది కాదనుకుంటే ఇక్కడుంటాను. లేకపోతే కూకట్‌పల్లిలో ఒక ఫ్రెండ్ గది ఉంది అక్కడే చేరతాను." ఈ మాటలకు

రాజు, కమలా ఇద్దరూ నొచ్చుకున్నారు. సుధాకర్‌కేసి చూశాడు రాజు. "ఏంటిరా సుధా నువ్వనేది.?" అన్నాడు. కమల అందుకుంది. "మనవాళ్ళు మనకే ఇబ్బంది కావడమేంటి సుధా" అంటూ, "మాతోపాటు ఉండు, కానీ, ఇంతదూరం నుంచి మీ ఆఫీస్‌కి వెళ్లటం కష్టమౌతుందేమో.. ఆ సంగతి ఆలోచించుకో" అంది.

ఆ ప్రసక్తి అంతటితో ఆగింది.

సాయంత్రం వెళ్ళిపోయాడు సుధాకర్.

మర్నాడు రాత్రి సూట్‌కేస్‌తో దిగాడు.

రోజులు గడుస్తున్నై.

తల్లి ఆరోగ్యం గురించి రాజు సందేహించినంతా జరిగింది. ఆమె రోగానికి మందులు తిండి, ఖర్చు గడవడమే కష్టమైపోయింది

పులిమీద పుట్రలా... ఆఏడు ఉప్పెనతో పంటలు పోయినై. రాజూ కమలా పల్లెకి పోయి తమ కష్టాల్ని గురించి మాట్లాడారు. చివరకు కమల తండ్రి సలహామేరకు తల్లి, తమ్ముడు, చెల్లెలు కూడా పట్నం చేరారు. ఇల్లు మారడం తప్పనిసరి అయింది. ఇంకో వంద ఎక్కువిచ్చి మూడు గదుల ఇల్లు తీసుకున్నారు. చిన్నా... తనంతతాను కూరల బండి మొదలెట్టాడు. తల్లి కళ్లనీళ్లు పెట్టుకుంది. గతంలో పల్లెజీవితం, భర్త ఉన్నప్పుడు తమ సంసారం బతికినతీరు, గుర్తుచేసుకొని బాధపడింది.

రాజుకు ధైర్యం కమల. కమలకు స్థైర్యాన్నిస్తున్న బలం రాజు. ఇద్దరి ముగ్గురి సంపాదన బొటనవేలు నోటకరచుకొని పెరుగుతున్న శిశువులా నిస్తేజంగా, నిస్సారంగా ఉంటుంది.

ఒకరోజు....,

రాత్రి.........

ఒకరిమాటల్లోని వెచ్చదనాన్ని ఒకరు అనుభవిస్తూ.. ఒకరి మమతను

ఒకరు పంచుకుంటున్న తరుణంలో ఉన్నట్టుండి ఒళ్లు ఝల్లుమంది రాజుకూ, కమలకూ.

ఈనాటి యదార్థం, రేపటి వాస్తవం.... ఒకేసారి చీకటి దుప్పటిలా మీద వాలాయి. ఉద్వేగం కాలి కాలి చల్లారిపోయింది.

ఒకరి భయాన్నీ, బెరుకునీ భరించటానికి మరొకరు తోడున్నారని ఒకరికొకరు చెప్పుకున్నారు. తమ బతుకుని తాము అర్థంచేసుకున్నరీతిలో... వివేకాన్నీ, విచక్షణనీ రంగరించుకొని విశ్లేషించుకున్నారు.

కలుగబోయే పరిణామాలూ, పర్యావసానాలూ కూడా చర్చించుకున్నారు.

ఇద్దరూ... విడివిడిగా, జంటగా... ఒకే నిర్ణయానికి వచ్చారు.

నారు పోసిన వాడు నీరుపోస్తాడని, ఏదో జరిగిపోతూ ఉంటుందిలెమ్మని ఒక మార్గంలో పోవడంకన్నా, ఉన్న పునాది మీద నిర్మాణంగురించి ఆలోచించడమే జీవన లిపి అనేదే, రాజూ కమలా చేసుకున్న నిశ్చయం.

ఆ మర్నాడు ఉదయాన్నే తమ నిర్ణయాన్ని అమలు చేశాడు రాజు.

తన కర్తవ్యాన్ని తాను నిర్వర్తిస్తున్న డాక్టర్ మాత్రం... మనస్సులో బాధపడుతూనే ఉన్నాడు. "తెలిసి తెలిసి నేరంచేస్తున్నారేమో" అని అన్నాడు– రాజునీ, కమలనీ ఉద్దేశించి.

రాజు సన్నగా నవ్వుకున్నాడు. ఎప్పుడో చదువుకున్నవాక్యాలు గుర్తుకొచ్చినై. "దండింపవలసిన నేరమే లేదు లోకాన. చికిత్స చేయవలసిన రోగమే కాని!"

ఇద్దరికీ చివరికి మిగిలింది.... ఆత్మగీత!

***

(కొత్త కథ – సంకలనం – వేదగిరి రాంబాబు)